

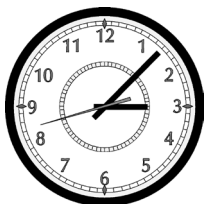
Socotim că patul de dincolo este cel adevărat. Cât n-am stat noi cu ochii pe el (am fost mai bine de două ore plecați din cameră), patul adevărat a fost mutat dincolo, cu tot cu Eri, iar aici a rămas doar un substitut, poate ca un simbol menit să umple spațiul gol pe care l-ar fi lăsat.

Pe patul din acea lume, Eri continuă să doarmă la fel de profund ca aici. La fel de frumoasă, la fel de cufundată în somn. Nu știe că ea (sau mai bine zis, trupul ei) a fost adus pe ecranul televizorului. Nici măcar neoelele orbitoare din tavan nu pătrund până în adâncurile somnului ei.

Bărbatul fără chip o urmărește din spatele măștii cu ochii săi ascunși. Urechile lui ascunse sunt atent ciulite la ea. Și Eri, și bărbatul fără chip rămân în aceeași poziție. Ca un animal care se camuflează în mediul înconjurător, cei doi își țin respirația încetinită, temperatura scăzută, păstrează liniștea și își lasă mușchii să se relaxeze, tăinuindu-și complet porțile conștiinței. La prima vedere, pe ecran pare să fie un stop-cadru, dar de fapt nu este. Sunt imagini transmise în timp real. Atât în camera de aici, cât și în cea de dincolo, timpul se scurge uniform. Amândoi se află în aceeași sferă temporală. Ne dăm seama de acest lucru pentru că, la răstimpuri, umerii bărbatului fără chip se ridică și coboară alene. Oricare ar fi intențiile fiecăruia dintre noi, suntem purtați împreună, cu o viteză egală, în avalul timpului.

9

3.07 a.m.

Interior Skylark. Sunt mai puțini clienți decât mai devreme. Grupul de studenți gălăgioși a plecat. Mari stă la o masă de lângă geam și, evident, citește. Nu are ochelarii la ochi. Șapca e pe masă. Geanta și geaca zac pe scaunul de alături. Pe masă, o farfurie cu sandvișuri și o ceașcă cu ceai de plante. Au mai rămas jumătate din sandvișuri.

Takahashi intră în restaurant. Nu cară nimic în mână. Dă roată cu privirea, o zărește pe Mari și se îndreaptă direct spre ea.

— Hei! o strigă el.

Mari își ridică privirea, îl vede pe Takahashi și dă ușor din cap. Nu spune nimic.

— Pot să mă așez puțin la masa ta, dacă nu te deranjez?

— Te rog, răspunde Mari pe un ton neutru.

Takahashi se așază în fața ei. Își scoate haina și își suflecă mânecile puloverului. Vine chelnerița și comandă o cafea.

— E trei dimineața, spune el, uitându-se la ceas. E ora cea mai întunecată și mai grea din noapte. Nu ți-e somn?

— Nu prea.

— Eu nu prea am dormit azi-noapte. Am avut o lucrare nasoală de scris.

Mari nu spune nimic.

— Mi-a zis Kaoru că te găsec aici.

Mari încuviințează.

— Îmi cer scuze pentru mai devreme, pentru povestea cu chinezoaica. Eram la repetiții când m-a sunat Kaoru și m-a întrebat dacă vreunul din noi știe chineză. Evident că nici unul nu știe așa ceva și atunci mi-am amintit brusc de tine. I-am zis să se ducă la Denny's, că o să găsească acolo o fată care arată așa și pe dincolo, Mari Asai, care vorbește chineză fluent. Sper că nu te-a deranjat prea tare.

Mari își freacă cu degetele urma de la ochelari.

— Nu, nu m-a deranjat.

— Mi-a zis Kaoru că ai ajutat-o enorm. Era foarte recunoscătoare. Cred că i-a plăcut foarte mult de tine.

— Ai terminat repetițiile? schimbă Mari vorba.

— Am luat o pauză. Voiam să beau o cafea fierbinte, să mă mai trezesc și m-am gândit să-ți și

mulțumesc. Mi-am tot făcut probleme că te-am deranjat.

— Cu ce?

— Nu știu, că te-am deranjat cu *ceva*, orice.

— Îți place să cânți? îl întreabă Mari.

— Îhî. După zburat, e lucrul care îmi place cel mai mult.

— Ai zburat vreodată?

Takahashi zâmbește. Tace câteva clipe, cu zâmbetul întipărit pe chip.

— Nu, n-am zburat niciodată. Am zis-o doar ca idee.

— Ai de gând să devii muzician profesionist?

— Nu sunt suficient de talentat, răspunde el, clătînând din cap. Îmi place la nebunie să cânt, dar din asta n-aș putea trăi. Între a cânta cu pricepere și chiar a crea muzică e o diferență uriașă. Eu cred că mă descurc destul de bine la instrumentul meu. Unii oameni mă și laudă și, evident, mă bucur să fiu laudat. Dar asta e tot. Așa că mă gândeam să părăsesc trupa luna asta și să mă las de muzică.

— Ce vrei să spui, concret, prin „chiar a crea muzică“?

— Păi... Dacă faci muzica să pătrundă până în adâncul sufletului, corpul tău e supus fizic unei mișcări și în același timp, și corpul celui care te ascultă e supus acelei mișcări. Se creează un fel de comuniune. Așa cred.

— Sună complicat.

— E foarte complicat. De aceea cobor din vagon. Schimb trenul la următoarea stație.

— Și nici n-o să te mai atingi de trombon?

Cu mâinile sprijinite pe masă, Takahashi își îndreaptă ambele palme în sus.

— Probabil că nu.

— Îți cauți un loc de muncă?

Takahashi clatină din nou din cap.

— Nu, nu mă angajez.

— Atunci ce faci? întrebă Mari după câteva clipe.

— Cred că mă pun serios pe învățat legislație. Am de gând să-mi dau examenul de barou.

Mari tace, dar pare intrigată.

— O să-mi ia multă vreme. Sunt la Drept, dar până acum m-am ținut doar de trupă și nu m-am dat peste cap cu învățatul. Chiar dacă îmi schimb atitudinea și mă pun cu burta pe carte, tot n-o să-mi fie ușor să recuperez. Lumea asta nu e chiar așa, trai pe vătrai.

Chelnerița sosește cu cafeaua. Takahashi pune lapte în ea, amestecă zgomotos cu lingurița și bea.

— Sincer să fiu, e prima dată de când mă știu când vreau să învăț serios. Notele mele la școală n-au fost rele niciodată. N-au fost grozave, dar nici rele. Am înțeles mereu ideea principală acolo unde era important și m-am descurcat cu notele. La asta mă pricep. De-asta am și intrat la o școală

bunicică și, dacă o țin tot așa, aș putea să mă angajez la o firmă bunicică. Vine apoi o căsătorie bunicică, o familie bunicică... Nu? Numai că, brusc, nu-mi mai place treaba asta.

— De ce?

— De ce vreau brusc să mă pun serios pe învățat?

— Da.

Ținând ceașca de cafea cu ambele mâini, Takahashi o privește mijindu-și ochii, de parcă s-ar uita într-o cameră printr-o crăpătură din fereastră.

— Chiar vrei să știi care e răspunsul, de-asta întrebi?

— Bineînțeles. De obicei de-asta și punem întrebări, pentru că vrem să știm răspunsul, nu?

— Teoretic, pentru că unii oameni întrebă din politețe.

— Nu prea înțeleg, de ce te-aș întreba eu ceva din politețe?

— Asta așa e, răspunde Takahashi și, după câteva clipe de gândire, pune ceașca înapoi pe farfurioară, cu un zgomot sec. Ca explicație, am o versiune mai lungă și una mai scurtă. Pe care o preferi?

— Între.

— Am priceput. Un răspuns de mărime medie.

Takahashi stă o clipă să-și pună ordine în gânduri.

— Anul ăsta, din aprilie până în iunie, m-am dus de mai multe ori la tribunal. Tribunalul Municipal